

?Joaquim Vert i Bonvehí, Manresa pot ser una postal

Il·lustració: Maria Picassó.

Coneixeu en Joaquim Vert? És clar que sí: un fotògraf com no en queden! Sempre amunt i avall, i amb cara d'aqueferat. Té botiga davant per davant del Pou de la gallina -del de sant Ignasi i el d'aquesta santa revista- en un negoci que ja passa per la tercera generació. El pares, Joan Vert i Dolors Bonvehí, van fundar-lo l'any 1932, amb establiments al carrer de Ginjoler i després, fins al 1952, al de Sant Fruitós. En Joan era un home inquiet, músic i fotògraf, que amb la Rialto arribà fins a tenir orquestra pròpia. Però sobretot, fou l'impulsor de les postals Vert, aleshores que se n'escrivien! Va produir-ne dues primeres sèries als anys trenta i, després de la guerra, moltes més, també de Montserrat i d'arreu de Catalunya. Una tasca que va continuar el Joaquim, ja en color, fins a constituir la col·lecció més gran de postals manresanes. En Joaquim, sense més germans, havia fet el batxillerat a Barcelona, i encara s'hi quedà dos anys més fent pràctiques amb alguns retratistes d'anomenada. Després tornaria, com a voluntari, per fer el soldat davant de casa, incorporat al darrer reemplaçament que es llicenciava a la caserna del Carme. En acabat, ell mateix començaria a diversificar el negoci, que ja era a la Muralla: incorporà la fotografia comercial, l'esportiva i tots aquells rituals de la sacralitat familiar que ara mateix decandeixen, en paral·lel al creixement de la fotografia digital. Parlem del temps dels batejos o, sobretot, comunions: més de trenta en un diumenge a la mateixa parròquia! I al cap dels anys, fins més de 2.500 matrimonis! Tots ells immortalitzats -també en vídeo- amb la mitja dotzena d'operaris que tenia la botiga. I és que aleshores un casament sense fotògraf era inconcebible. Encara hi ha qui li recorda que va fer els retrats de noces dels avis i dels pares, i que els faria il·lusió que ell se'n tornés a cuidar... El cas és que avui, amb un telèfon als dits, tothom s'hi veu amb cor i els fotògrafs pleguen veles. Però

ell en aquells temps fins tenia un segon establiment al carrer d'Urgell, a càrrec de la seva dona, Maria Carme Bover, entre 1970 i 2010. Després, el local de la Muralla va passar al carrer Sobrerroca l'any 1986, i des d'allà encara avui batallen, amb la Montserrat, la seva filla, «Ella ha estat l'encarregada d'incorporar la digitalització. I ens hem diversificat, amb fotos carnet, retocs i àlbums digitals, l'estudi... Però -subratlla- a nosaltres no hi ha setmana que no ens arribin uns quants rodets per revelar, dels de sempre!». És clar que ell s'ho mira amb una mica de distància, sense obligacions laborals i des d'una edat indefinida que no li fareu concretar. Somriu garneu, mudat, sempre amb americana i corbata, i el bigoti retallat. Tot un senyor! Decidit de mena, també se sent compromès en la revitalització del barri antic -ha estat de sempre membre de la junta de l'Associació de Comerciants. I no hi ha dia que no rumii quina una en podrien fer. Sumant nous establiments per a l'associació, buscant solucions per celebrar Sant Ignasi amb la covid... I, si és que li queda una estona, recuperant la passió fotogràfica, enamorat de les noves sèries panoràmiques que amb la Montse arrodoneix fins a 180 graus. Que és la mesura exacta de la seva visió manresana: una postal extraordinària que arribi a abraçar-vos.